ע"א 47520-07-20 פקיה נ' גנסין ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אביגדור דורות

המערער: **ח'אלד פקיה**
ע"י ב"כ עו"ד אבראהים אגבאריה

נגד

המשיבים: **1. עו"ד דורון גנסין**
2. דורון גנסין חברת עורכי דין
ע"י ב"כ עו"ד דורון גנסין

פסק דין

לפניי ערעור על פסק דין חלקי מיום 6.5.20 שניתן בתא"ק 58181-11-18 על ידי בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ג' ארנברג) וכן על פסק דין מיום 14.6.20 שניתן על ידי בית משפט קמא.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 20.3.87 נפגע המערער בתקיפה שבוצעה במהלך שוד בעת שעבד בתחנת דלק בנווה אילן בסמוך לאבו גוש. המערער נחבל לאחר שהותקף באמצעות מוט ברזל והוכה בראשו מכות חזקות שגרמו לשברים בגולגולתו ולפגיעה קשה בראשו.

2. ביום 28.1.92 פנה המערער אל המשיב מס' 1 בבקשה לייצגו מול המוסד לביטוח לאומי ובתביעה נזיקית נגד המעביד.

3. המשיב 1 (להלן – "המשיב") הגיש בשם המערער תביעה למוסד לביטוח לאומי לדמי פגיעה בגין תאונה בעבודה וביום 26.1.92 הודיע המל"ל על דחיית התביעה עקב אי הכרה במקרה כתאונת עבודה.

4. ביום 5.3.92 הגיש המשיב בשם המערער, ערעור על החלטת המל"ל לבית הדין האזורי לעבודה בירושלים (תיק נב/219-0). לאחר שמיעת ראיות וסיכומים בכתב ניתן ביום 22.7.93 פסק דין שקיבל את הערעור ובגדרו נקבע כי האירוע יוכר כתאונת עבודה. נקבע כי המערער זכאי לדמי פגיעה וכי הוא זכאי לעמוד בפני ועדה רפואית לקביעת נכותו מעבודה.

5. המערער פנה למל"ל בצירוף תביעה לקביעת דרגת נכות מעבודה, וביקש כי יוזמן לוועדה רפואית לצורך קביעת דרגת נכותו מעבודה. ועדה רפואית קבעה כי למערער נותרה נכות צמיתה בשיעור 53%.

6. המשיב הגיש בשם המערער תביעת נזיקין לבית משפט זה נגד המעביד ונגד החברה בה עבד. בית המשפט שדן בתביעה פיצל את הדיון, כך שתחילה נדונה שאלת האחריות ולאחר שהוכרה האחריות נדונה שאלת גובה הנזק. נקבע כי תביעת המערער "נבלעת" בתגמולי המל"ל. הוגש מטעם המערער ערעור לבית המשפט העליון, אשר נמחק לאור הערות שופטי הערעור.

7. ביום 26.10.08 הגישו המשיבים תביעה בסדר דין מקוצר כנגד המערער, בגדרה נתבע המערער לשלם למשיבים שכר טרחה בגין ייצוגו בסך 183,046 ₪. בנוסף, התבקש בית המשפט להצהיר כי על המערער לשלם למשיבים בעתיד 20% בתוספת מע"מ מכל גמלה חודשית שיקבל מהמוסד לביטוח לאומי. בתביעה נטען כי בין הצדדים הוסכם כי שכר הטרחה שישלם המערער יהיה בשיעור 20% בתוספת מע"מ מכל סכום שיתקבל בגין התאונה. על פי כתב התביעה, הוסכם כי במידה וישולמו למערער גמלאות על ידי המל"ל, ישולם שכר הטרחה מדי שנה לפי סכום הגמלאות השנתי בתחילת כל שנה בכל תקופת קבלת הגמלאות.

8. בהעדר הגנה, ניתן ביום 25.2.09 פסק דין. ביום 12.2.17 הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר הגנה. בקשת הביטול התקבלה בהעדר מסירה כדין. ביום 29.1.19 התקבלה בקשת המערער למתן רשות להתגונן. נקבע כי התצהיר שצורף לבקשת רשות להתגונן ישמש כתב הגנה. ביום 6.5.20 ניתן פסק הדין החלקי עליו הוגש הערעור וביום 14.6.20 ניתן פסק דין משלים.

<u>פסק הדין בבית משפט קמא</u>

9. בית המשפט קמא קבע בפסק דינו החלקי מיום 6.5.20 כי הוסכם בין הצדדים כי שכרו של המשיב יהיה 20% בתוספת מע"מ מהקצבאות שיזכה בהן המערער כתוצאה מפעולות המשיב. עוד נקבע בפסק הדין החלקי כי הסכמי שכר הטרחה היו כתובים בעברית והם לא תורגמו למערער לערבית. נקבע כי המערער שילם למשיב סכומים שונים עבור שכר הטרחה עד המועד בו נדחתה התביעה הנזיקית שהוגשה בגין אירוע התקיפה ומאז דחיית התביעה הופסקו תשלומי שכר הטרחה. נקבע בפסק הדין כי המחלוקת היא האם סוכם שהמשיב יקבל 20% בתוספת מע"מ מסכום הקצבאות שיקבל המערער לכל חייו, או שמא סוכם כי יתרת שכר הטרחה תשולם רק אם המערער יזכה בתביעה הנזיקית ומתוך הסכומים שיתקבלו כתוצאה ממנה. נקבע בפסק הדין החלקי כי הסכם שכר הטרחה הינו ברור והתשלומים לפיו לא הותנו בזכייה בתביעה הנזיקית. חרף האמור, נקבע כי לאור העובדה שהסכם שכר הטרחה לא תורגם למערער וכן בהתחשב בהגבלת שכר הטרחה

שניתן לגבות בגין תביעות לתשלום קצבה על ידי המל"ל, יש מקום להתערבות בית המשפט באופן ששכר הטרחה יצומצם, כך שהמשיב לא יהיה זכאי לשכר של 20% בתוספת מע"מ לכל אורך תקופת קבלת הקצבה, אלא רק בגין התקופה שנתבעה בכתב התביעה ועד ליום פסק הדין החלקי (עד ליום 1.5.20). בנוסף, חויב המערער בתשלום שכ"ט עו"ד בשיעור של 15% בתוספת מע"מ מהסכום שיתקבל. נקבע כי על המערער להמציא אישור של המל"ל על הקצבאות שהוא קיבל מיום 1.10.01 ועד ליום 1.5.20 וכי יינתן פסק דין סופי הקובע את סכום החיוב.

10. ביום 14.6.20 נחתמה פסיקתא, בגדרה נקבע כי על המערער לשלם למשיבים סך של 199,867 ₪, בצירוף שכ"ט עו"ד בסך 35,077 ₪. עוד נקבע כי ביחסים שבין המשיב למערער, יש לראות במשיב כ"נושה מובטח".

<u>טענות הצדדים בתמצית</u>

11. לטענת המערער, בית המשפט קמא התעלם מטענותיו המקדמיות בדבר התיישנות התביעה והגשתה בשיהוי ניכר.

12. לגופו של ענין, נטען כי לאור קביעת בית המשפט קמא כי הסכמי שכר הטרחה לא תורגמו לערבית, היה על בית המשפט לדחות את התביעה. לחילופין, נטען כי היה על בית המשפט קמא לקבוע כי הסכומים שהתקבלו אצל המשיבים (85,000 ₪) הינם שכר טרחה ראוי והולם. נטען כי המשיבים לא תבעו שכר ראוי אלא את אכיפת הסכם שכר הטרחה.

13. המערער ציין כי בשנת 2015 נכנס לתוקף תיקון לחוק הביטוח הלאומי שהגביל את שכר הטרחה ל-17% (בתוספת מע"מ) מתוך 60 קצבאות חודשיות. נטען כי בית המשפט קמא התעלם מהתיקון לחוק, אשר יש בו כדי לשקף את השכר הראוי.

14. בנוסף, נטען כי טעה בית המשפט קמא בקביעתו כי המשיב הינו "נושה מובטח" וכי לא ברור מהו הבסיס החוקי לקביעה זו.

15. לטענת המשיבים, הגמלה החודשית לה זכאי המערער מהמל"ל נכון לסוף שנת 2017 הינה 3,845 ₪. נטען כי בהיות המערער יליד 1973 הוא ימשיך לקבל סך של כ- 46,000 ₪ לשנה. נטען כי המערער הוא בן 48 ולפי תוחלת חיים סבירה של 30 שנה, הוא עתיד לקבל סכום נוסף של כ- 1,380,000 ₪. צירוף הסכומים שקיבל המערער והסכומים שהוא צפוי לקבל, מובילים לסכום קצבאות מצטבר של 2,249,970 ₪. לפי תחשיב זה הסכום שנפסק בפסק הדין (199,867 ₪) מהווה

פחות מ- 9% ממה שהמערער קיבל ועוד צפוי לקבל, דהיינו, פחות ממחצית מסכום שכר הטרחה המוסכם (20%).

16. לטענת המשיבים, כתב התביעה כלל תביעה חלופית לשכר ראוי ולא רק תביעה לאכיפת הסכם שכר הטרחה.

17. אשר לתיקון סעיף 315 לחוק הביטוח הלאומי, טענו המשיבים כי הגבלת השכר הקבועה בו אינה חלה על טיפול עו"ד בתובענה לבית הדין לעבודה בשל החלטה לדחות תביעה או לא להכיר בפגיעה בעבודה.

18. באשר לקביעה כי המשיב הינו נושה מובטח, צוין כי המערער הינו תושב שטחים וכספי הגמלה החודשית הם הסכומים היחידים שמוחזקים על ידי מוסדות ישראליים, כך שבזכות הקביעה כי המשיב הינו נושה מובטח, ניתן יהיה לגבות מן המערער את חובו, לשיעורין ובסכומים נמוכים כל שנה (20% מתוך 46,000 ₪ לשנה).

<u>דיון והכרעה</u>

19. ערעור זו מעלה את הסוגיות הבאות: ראשית, מה הנפקות לקביעת בית המשפט קמא כי הסכמי שכר הטרחה לא תורגמו לערבית. שנית, מה הנפקות לתיקון חוק הביטוח הלאומי בשנת 2015; שלישית, האם התביעה התיישנה או נגועה בשיהוי כבד; רביעית, האם טעה בית המשפט בקביעתו כי המשיב ייחשב כנושה מובטח. להלן נדון בכל אחת מן הסוגיות הנ"ל.

20. אשר לטענות ההתיישנות והשיהוי. נטען מטעם המערער כי הטיפול בענייננו הסתיים בסוף שנת 2000, עת הסתיים הליך הערעור בבית המשפט העליון וכתב התביעה בסדר דין מקוצר הוגש על ידי המשיבים לבית משפט קמא ביום 26.10.08, דהיינו, לאחר יותר משבע שנים.

21. בכתב התביעה צוין כי עד לשנת 2001 שילם המערער למשיב שכ"ט וכי עליו לשלם שכר בגין הגמלאות שקיבל מהמל"ל מיום 1.10.01 ועד ליום 23.9.08 על בסיס שווי הגמלה שקיבל. הואיל והמערער זכאי לגמלה חודשית, ברור כי בגין הגמלאות שקיבל החל מיום 1.11.01 לא חלה התיישנות וכך הדבר ביחס לכל הגמלאות החודשיות שקיבל לאחר מועד זה. גם ביחס לטענת השיהוי, ברור שאין לה רלבנטיות בנוגע לגמלה החודשית שקיבל המערער מדי חודש בחודשו בשנים 2002 ועד ליום 1.10.08. לאור האמור, טענות ההתיישנות והשיהוי נדחות בזאת.

22. השאלה העיקרית בערעור נוגעת לקביעתו של בית משפט קמא כי הסכמי שכר הטרחה לא תורגמו לערבית. לטענת המערער, עורך דין המחתים לקוח על הסכם שכ"ט ובוודאי לקוח שאינו שולט בשפה העברית, חייב לוודא כי הוא יודע ומבין את תוכנו של המסמך שעליו הוא חתום וזאת מכוח חובת הנאמנות של עורך הדין כלפי לקוחו וכי תביעה חוזית הנסמכת על הסכם שכ"ט שלא תורגם ללקוח, תדחה.

23. ברע"א 6222/13 **משה סטרוגנו, עו"ד נ' שלמה שרבט** (17.11.13) נדונה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בת"א, בגדרו התקבל ערעורו של המשיב על פסק דינו של בית משפט השלום בת"א. המבקש, עו"ד במקצועו, הגיש תביעה בסדר דין מקוצר לתשלום שכ"ט על בסיס הסכם שעליו חתום המשיב. בית המשפט המחוזי קבע כי לא ניתן לקבל את טענת המבקש לפיה הוא תרגם את הסכם שכר הטרחה למשיב והדגיש כי נוסח ההסכם הוא בעייתי ולא חד משמעי. בית המשפט העליון (כב' השופטת ד' ברק-ארז) ציין כי הקביעות הכלולות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי התייחסו לצירוף הנסיבות המיוחד שנדון בפניו – בהתייחס להסכם שנוסחו אינו ברור, ואשר ביחס אליו נוסח התרגום שלו לאנגלית הוא בעל חשיבות מיוחדת. בית המשפט העליון קבע כך (פסקה 13):

> "13. למעלה מן הצורך, אציין כי לצד העמדה העקרונית – הנכונה כשלעצמה – לפיה על אדם מוטלת אחריות לקרוא או לוודא תוכנו של מסמך שהוא חותם עליו, יש לתת את הדעת גם על הכללים הנוגעים לכך שאדם יכול לסמוך על אדם הקרוב לו או חב כלפיו חובות אמון (ראו והשוו: עניין אדלר, בעמ' 38-39 (1980)). אין צריך לומר, כי עורך דין המחתים לקוח על הסכם שכר טרחה, ולא כל שכן לקוח שאינו שולט בשפה העברית, חייב כלפיו בחובה מוגברת לוודא כי הוא יודע ומבין את תוכנו של המסמך שעליו הוא חתום, וזאת מכוח חובת הנאמנות של עורך הדין כלפי לקוחו (ראו: סעיף 54 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961)."

24. בענייננו קבע בית המשפט קמא בפסק הדין החלקי כי הסכם שכר הטרחה הוא ברור וכי התשלומים לפיו לא מותנים בזכייה בתביעה הנזיקית. יחד עם זאת, נקבע בפסק הדין כי אין מחלוקת שהסכם שכר הטרחה לא תורגם למערער. בית המשפט קמא לא קבע במפורש מהי מסקנתו המשפטית, דהיינו, האם התביעה לאכיפת ההסכם נדחתה עקב כך שההסכם לא תורגם לערבית. נקבע כי יש מקום להתערבות בית המשפט באופן ששכר הטרחה יצומצם, כך שהמשיב לא יהיה זכאי לשכר החוזי (20% בתוספת מע"מ) לכל אורך תקופת קבלת הקצבה. מהו הבסיס המשפטי להתערבות זו ולצמצום תקופת התשלום של השכר החוזי? אף שהדבר לא נכתב במפורש בפסק הדין, נראה כי התביעה לאכיפת החוזה נדחתה וכי נפסק שכר ראוי, תוך שבית המשפט התחשב בהגבלת שכר הטרחה שניתן לגבות בגין תביעות לתשלום קצבה על ידי המל"ל, אף שצוין

כי הגבלה זו נחקקה רק לאחר שנחתם ההסכם בין הצדדים והיא לא חלה עליו. דברים אלה מלמדים כי בית המשפט קמא ראה בהגבלת השכר על פי חוק הביטוח הלאומי כמשקפת את השכר הראוי לו זכאי המשיב.

25. המערער טען כי התביעה שהוגשה על ידי המשיבים היא תביעה לאכיפת הסכם ועל כן, לא ניתן היה לפסוק שכר ראוי. טענה זו אין לקבל. בסעיף 17 לכתב התביעה נכתב כי המערער חייב למשיב את הסכומים שפורטו באותו סעיף "וזאת כשכר טרחה מוסכם ו/או כתשלום ראוי עבור שירותי עריכת דין" שקיבל המערער מהמשיב. אשר על כן, רשאי היה בית המשפט קמא לפסוק למשיבים שכר ראוי.

26. לטענת המערער, הדרך להוכיח את שיעורו של השכר הראוי היא באמצעות חוות דעת מומחה, שכן שכר ראוי משתנה לפי סוג העניין שבטיפול ומשתנה מעו"ד לעו"ד. נכון הדבר כי בתחומים משפטיים שונים נהוג לגבות שכ"ט בדרכים שונות והשכר אף משתנה בין עו"ד לעו"ד, אולם כאשר עסקינן בשכר ראוי ולא בשכר המוסכם, וכאשר מדובר בתחום של קבלת גמלאות מהמל"ל עקב תאונת עבודה, רשאי היה בית המשפט קמא להסתמך על הקביעות בחוק הביטוח הלאומי, אף שההסדר החוקי עליו הסתמך נחקק רק בשנת 2015, בעודנו עוסקים בהסכם שנחתם בשנת 1992. סעיף 315 לחוק הביטוח הלאומי, מסייג את השכר לפי 17% מתוך 60 קצבאות, אולם הוראה זו אינה חלה במקרה שבו עורך הדין מגיש תביעה לבית הדין האזורי לעבודה בשל החלטה של הביטוח הלאומי לדחות תביעה או לא להכיר בפגיעה בעבודה (סעיף 315ה. לחוק), בעוד שהטיפול שהעניק המשיב למערער כלל הגשת תביעה לבית הדין האזורי לעבודה וניהולה עד שבית הדין הכריע בה לטובת המערער. בהודעת הערעור ציין המערער כי עובר לחקיקת ההוראה בחוק הביטוח הלאומי – "הנורמה שהייתה נהוגה בקרב עורכי הדין, אפילו עורכי דין מיומנים ובעלי מוניטין בתחום הנזיקין, עמדה על גביית שכר טרחה בשיעור של 20% + מע"מ מתוך 48 קצבאות עתידיות". דברים אלה מלמדים כי גם לשיטת המערער, השכר הראוי עבור טיפול בקבלת גמלאות מן המל"ל חושב בעבר לפי 20% מתוך הקצבאות, כאשר ברור כי שכר זה מוגבל לטיפול מול המל"ל ואינו חל על הליכים בבית הדין האזורי לעבודה. בנסיבות אלה, אני סבור כי בית המשפט קמא רשאי היה לקבוע את השכר הראוי כפי שקבע, באופן שיחושב לפי 20% בתוספת מע"מ מן הגמלאות שיקבל המערער עד ליום 1.5.20 ולא לתקופה שמעבר לכך. לעניין זה, ניתן להסתמך גם על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בת"א 4602/03 **ישראל יונגר, עו"ד נ' ראובן מזרחי** (30.6.05) בו נקבע כי שכר טרחה בשיעור של 20% מתקבולי המל"ל הוא שכר ראוי (פסקה 5). מסקנת הביניים היא, אפוא, כי אין מקום להתערב בקביעת בית משפט קמא ביחס לסכום שכר הטרחה המגיע למשיב.

27. לבסוף, נותר לדון בקביעת בית המשפט קמא מיום 14.6.20 על פיה, בכל הקשור ליחסים שבין המשיב למערער, יש לראות במשיב כ"נושה מובטח". לטענת המשיב, הגדרתו כנושה מובטח

הינה המפתח לכך שיהיה בידו לגבות מן המערער את חובו כלפיו, ולו בזעיר אנפין ולשיעורין, לאור העובדה שהמערער הוא תושב השטחים (המתגורר בכפר קטנה בנפת רמאללה).

28. המשיב הפנה בכתב התביעה שהגיש לבית המשפט קמא לפסק הדין בע"א 5821/92 **מעין דאוד חורי, עו"ד נ' דב פישלר עו"ד** (1996), בו נפסק כי עו"ד שעניינו בא בגדרו של סעיף 88 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 (להלן: "חוק לשכת עורכי הדין") (המקנה לעו"ד זכות עכבון ביחס לכספי הלקוח שהגיעו לידיו בהסכמת הלקוח להבטחת שכר טרחתו, בתנאי שהגיש תביעה על שכר טרחתו) ייחשב כנושה מובטח בפירוק.

29. לטענת המשיב, מעמדו כנושה מובטח, יאפשר לו לגבות 45% מהגמלה החודשית המשולמת למערער על ידי הביטוח הלאומי ואילו יתרת הגמלה תיוותר בידי המערער כדמי מחיה.

30. הואיל ובכתבי הטענות כמעט ולא נכתב דבר בסוגיה זו וגם בדיון שהתקיים בפניי הסוגיה לא לובנה כלל, הוריתי לב"כ הצדדים להגיש השלמות טיעון בכתב בסוגיה זו. בהשלמת הטיעון מטעם המשיב נטען כי נגד המערער טרם נפתחו הליכי חדלות פירעון על ידי המשיבים אולם נטען כי על יסוד האמור בסעיף 110(א) לחוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, תשע"ח-2018 (להלן: "חוק חדלות פירעון"), המערער מוחזק על פי דין כמי שמצוי בחדלות פירעון. לאור החלופה שבסעיף 110(א)(3) לחוק חדלות פירעון. נטען כי בסמוך לאחר שיינתן פסק הדין בהליך זה וככל שיידחה הערעור, בכוונת המשיבים לפתוח בהליך חדלות פירעון כנגד המערער. בכל הנוגע לעובדה כי כספי המערער לא הגיעו לידי המשיבים, כנדרש בסעיף 88 לחוק לשכת עורכי הדין, נטען כי אין לראות בכך מכשלה לאור מה שנקבע בבש"א (י-ם) 8360/09 **דילעם פיתוח ועבודות עפר (1999) בע"מ (בפירוק) נגד הכונס הרשמי,** שם הוכרה זכות עכבון של רואה חשבון ביחס לדוחות ומסמכים שהכין עבור חברה ונמסרו על ידו למנהל המיוחד. לטענת המשיבים, הותרת קביעת בית משפט קמא לפיה הם נושים מובטחים, תסייע להם במסגרת הליכי חדלות הפירעון שיינקטו כנגד המערער, במידה והערעור יידחה.

31. בהשלמת הטיעון מטעם המערער נטען כי הגדרת המשיב כ"נושה מובטח" יכולה להיות רלבנטית אך ורק במסגרת הליך חדלות פירעון ולא בגדרי ההליך הנוכחי. עוד נטען כי הואיל והמערער מתגורר בשטחי הרשות הפלסטינית ואינו אזרח ישראלי, לא ניתן להחיל עליו את הוראות חוק חדלות פירעון ושיקום כלכלי, תשע"ח-2018 ולא ניתן לפתוח כנגדו בהליך על פי החוק. לחלופין, נטען כי גם אם אין הדבר כך, הרי שהסמכות לקבוע אם נושה מסוים הוא נושה מובטח מסורה לבית המשפט של חדלות פירעון ולא לבית המשפט האזרחי הדן בקיום החוב. עוד נטען כי קביעת מעמד המשיב כנושה מובטח מצריכה דיון ביחסי הגומלין בין הנושים לבין עצמם, במובן זה שגם לנושים אחרים יש זכות להשמיע טענות בהקשר זה.

32. בית משפט קמא נעתר לבקשת המשיב והבהיר כי מעמדו הוא כנושה מובטח. מדובר בהחלטה בפתקית ללא נימוקים. לאחר בחינת השלמות הטיעון מטעם הצדדים, אני סבור כי יש מקום להתערב בקביעה זו של בית המשפט קמא. בכל פסקי הדין עליהם הסתמך המשיב נדונו הליכים של חדלות פירעון ואכן יש צדק רב בטענת המערער, כי מעמדו של המשיב צריך להיקבע במסגרת הליך שטרם נפתח (בקשה למתן צו לפתיחת הליכים נגד המערער). גם המשיב עצמו הודיע במסגרת השלמת הטיעון כי בכוונתו לנקוט בהליך מסוג זה ואם אכן ייפתח הליך של חדלות פירעון, ניתן יהיה להביא להכרעת בית המשפט באותו הליך את הסוגיה של מעמד המשיב כנושה מובטח. לדידי אין מדובר בקביעה טריוויאלית, במיוחד לאור הוראת סעיף 88 לחוק לשכת עורכי הדין. מכל מקום, אין בדעתי להתייחס לסוגיה זו לגופה. בוודאי שלא היה ניתן לקבל את בקשת המשיב בהקשר זה בהחלטה בפתקית וללא נימוקים. לאור האמור, יש מקום לקבל את הערעור בכל הנוגע לקביעת מעמד המשיב כ"נושה מובטח".

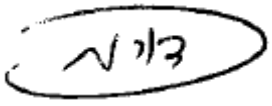
<u>סוף דבר</u>

33. לאור כל האמור לעיל, הערעור בנוגע לחיובו של המערער בתשלום סך של 199,867 ₪, נדחה. יחד עם זאת, הערעור בנוגע לקביעת בית משפט קמא כי יש לראות במשיב כנושה מובטח מתקבל, וקביעת בית המשפט קמא בסוגיה זו מבוטלת.

34. על המערער לשלם למשיבים הוצאות ושכ"ט עו"ד בסכום כולל של 9,000 ₪ תוך 45 ימים מהיום. לאחר מועד זה יתווספו לסכום החיוב הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד למועד התשלום בפועל.

המזכירות תשלח את פסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, ט' סיוון תשפ"א,20 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

אביגדור דורות, שופט